

тѣхъ, но му се искаше да ги нѣме. Успокояваше го донейде мисълта за отсъствието на Караванювчето. Той бѣше въ затвора по новия законъ за личната и обществена сигурностъ. Изпратиха го заради протеста следъ интернирането на Георги Саржтрифоновъ. Напоследѣкъ Караванювчето стана много дързѣкъ, ругаеше новата общинска управа и отъ неговитѣ псувни по кръчми и кафенета Кабака не можеше да се покаже отъ къщи навънъ. Когато Димитъръ Гочоколевъ попита на саме, дали не ще е добре да го тикнатъ за малко въ затвора, Кабака не само прие съ готовностъ, но и настоя за това. Още вечерята Димитъръ замина за града и се среща съ околийския началникъ. На другия день арестувеха Караванювчето.

Сега него го нѣмаше на нивата, но и другитѣ не бѣха китки за мирисане. Кавръчето го гледаше като кочъ. Бакърджията го псуваше въ очитѣ, Пеню, прежния помощникъ кметъ, търсѣше случай да го удави съ плюнка. . . Колкото повече приближаваха нивата, толкозъ повече Кабака отпадаше, каточели цѣлото му тѣло бѣше бито съ чукъ. Въ гърдитѣ му засѣдна парлива буца, когато извиха отъ горния край на нивата и зърнаха главитѣ на работницитѣ, наредени въ сѣнката на млада джбица. „Помощника“! — изсѣска нѣкой и всички, като диви патици, проточиха шии напредъ. Явно бѣше, че неговото пристигане ги смути. Погледа му веднага обходи всички насѣдали партийци. И спрѣ върху сухата, малко изпъчена фигура на Бакърджийчето. Но само за мигъ, защото Бакърджийчето го стрѣляше вече съ свѣтлитѣ си очи. На скута му лежеше единъ брой отъ „Ехо“. Кабака само се досети, че е „Ехо“ — погледа му падна върху прѣститѣ на Бакърджийчето, сухи, черни и свити като куки. Настѣпи тревожно мълчание.